

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

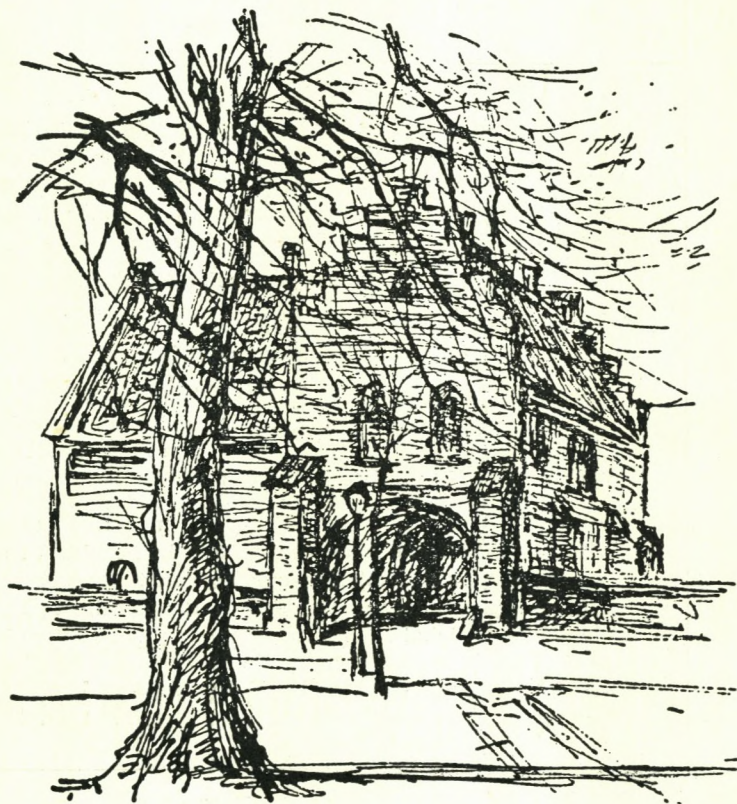
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

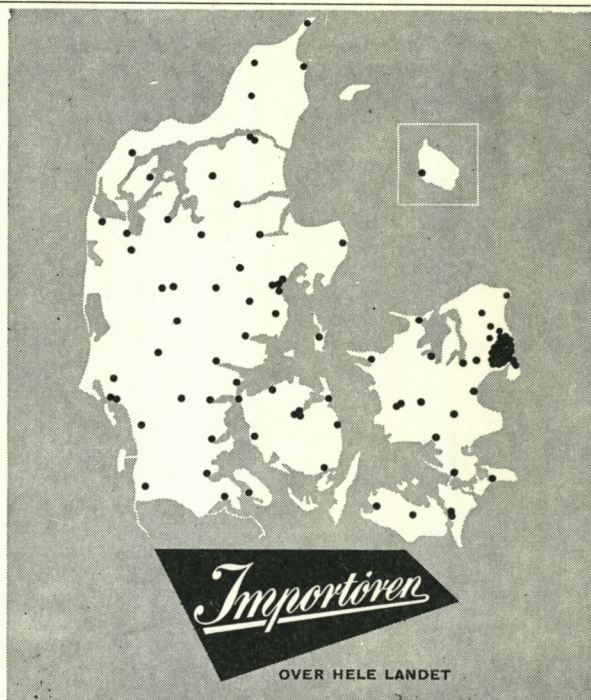
SORANERBLADET

NR. 11 NOVEMBER 1966 51. ÅRGANG

Månedsskrift
for Soransk
Samfund

Det er en kendsgerning, at Christiani & Nielsen er et af de danske firmaer, hvor mulighederne er størst for at komme til at deltage i spændende opgaver over hele jordkloden, f. eks. ved følgende igangværende arbejder:

Motorvejstunneler i Belgien, Danmark, Holland og Norge.

Havneanlæg i Brasilien, England, Libyen, Sydafrika, Thailand og Tyskland.

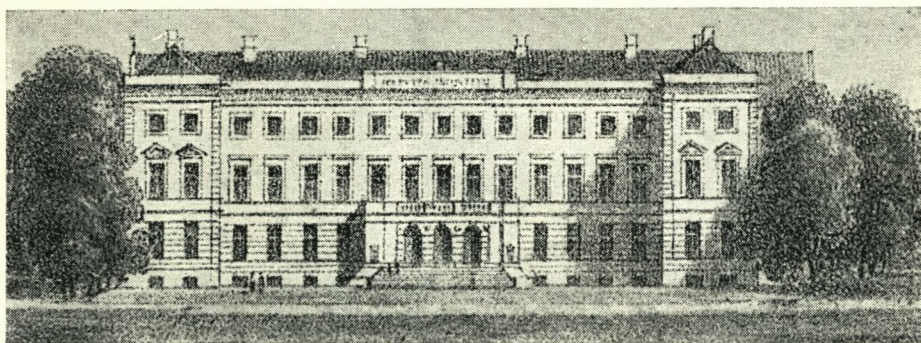
Flodregulering og dæmninger i Pakistan og Venezuela og...

ikke at forglemme Lillebæltsbroen i Danmark.

Har De lyst til at være med til at arbejde i et stort firma, hvor den enkelte kan få lov til at udvikle alle sine skabende evner gennem interessante opgaver, vil vi gerne hilse på Dem. Ring venligst på tlf. (01) 14 12 33, lokal 83 og aftal et møde på et af vore kontorer.

Gør hele
verden
til Deres
arbejds-
område

CHRISTIANI & NIELSEN

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLADET

November 1966

51. ÅRGANG

NUMMER 11

Tale ved Soransk Samfunds årsfest på Sorø Akademi den 15. oktober 1966

Af biskop Thyge Kragh

Det er vist de fleste af os bekendt, at en ung mand engang gik til Sokrates for at få et godt råd. Sokrates sagde: »Gå hjem og fyld en spand med vand. Stik en finger i vandet. Hold den dér i 20 minutter. Så stort et hul, der derefter er i vandet, når du har trukket fingeren op, så dybt et indtryk gør ældre menneskers råd på unge mennesker.«

I kan deraf mærke — sans comparison iøvrigt — at jeg ikke venter, at der kommer ret meget ud af, hvad jeg skal sige i aften i ca. 20 minutter.

Men jeg takker meget for indbydelsen. Og når jeg efter nogen betænkning sagde ja-tak til at være med i aften på de vilkår, skyldes det, at Soransk Samfunds formand har megen charme og overtalelsesevne. Og så naturligvis også, fordi jeg godt kunne

have lyst til at opleve denne fest på min gamle skole på denne facon.

Det var gode sager og rige gaver, vi fik på Sorø Akademis Skole. Det ser man nu bagefter, da de triste alumne-boller og kulden på værelserne er kommet på afstand. Et overflødigshorn af lærdom, historiske minder, naturindtryk, kammeratskab og fremtidshåb. Også af påvirkninger, man til eget gavn måtte reagere imod, fordi tryk avler modtryk. Så lærte man at blive sig selv.

Og sidst men ikke mindst fik vi symbolet: Phønixfuglen. Lad dette symbol være undertonen i, hvad jeg skal sige i aften.

Men jeg vil gerne sætte denne overskrift: »Hvordan beregner man et menneskes værdi?«

Man må først finde en værdimåler.

Ligesom man udregner kronens værdi ved hjælp af guldet, af dollar eller sterling, sådan må der være en målestok, der kan fortælle os, hvad et menneske er værd.

Det er dog det spørgsmål, der dagligt presser sig på hos alle; bevidst eller ubevidst: »Hvad er jeg værd?«

Da man var barn hjemme, var det fars og mors bedømmelse af én, der angav, hvad man var værd. Hvis de kunne lide én, var man glad. Hvis de var vrede, var man ikke ret meget værd.

Barnet fornemmer instinktivt, at dets eksistens afhænger af, om far og mor kan lide det. Det gør så stærkt et indtryk, at forældrenes meninger kan sidde i sindet som en rille i en grammofoonplade eller som et »super-ego«, et over-jeg, en stemme i samvittigheden, der taler med næsten guddommelig myndighed. —

Senere bliver det kammeraternes dom, der afgør ens værdi. Nu er man jo afhængig af dem. Det er både godt og ondt. Det afhænger af, hvem der er toneangivende. »Tør du ikke engang det, din tøsedreng?«. Sådan en sætning, sagt af kammeraterne, har været præ-ludiet til mange menneskelige tragedier.

Kammeraternes bedømmelse er ikke altid ufejlbarlig. Vi kender vist alle eksempler på, at værdifulde elever blev pint i skolen, fordi de var aparte. Senere i livet tilførte de forskning, folk og fædrelandet store værdier.

Men der er heldigvis også eksempler på kammeratskab mellem drenge, der viste sig i stor hjælpsomhed i kritiske øjeblikke, og som udviklede sig til venskab for livet.

Lærernes bedømmelse var så sandelig ikke uden betydning for en dreng, navnlig da på en kostskole, hvor lærerne i flere forhold går i forældrenes sted. Deres måde at være på, deres livssyn kunne præge en elev for lange tider.

Jeg tænker med taknemmelighed på de fleste af mine lærere. Men når de gav udtryk for, hvad vi var her for, hvorfor vi skulle være flittige som myrer og honningbier, — når de sagde: »— for at I skal blive til noget,« så var de så forskellige i deres opfattelse, at man tænkte: »Det må jeg vist hellere selv finde ud af.«

»Blive til noget —!« »Hvad for noget?« Det afhænger da af, hvad der er livets mening, af hvordan man beregner et menneskes værdi. —

Så kommer pigen ind i billedet, kvinden i egenskab af andet end mor og søster, skabningens smukkeste blomst og ypperste underværk.

Der skal være kongebal. Hun skal hentes på stationen. Natten før drømmer man, at fødderne hænger fast i vejen, så man kommer for sent til toget for at hente den skønne, og at man får skosværte på det hvide slips og flippen.

Men ballet var festligt. Alle dansede Charleston, når rektor var ude af døren. Og kødranden jubled.

Pigens bedømmelse af din værdi, er det den helt rigtige? Den betyder meget. Det er himmel eller helvede, om hun synes om dig eller ej.

Men pigesind tvinger mangan en ungersvend til en viss selvstændighed i sin selv vurdering. Din værdi er måske sådan en mellemting mellem det,

hun siger, når hun kærligt kærtegner, og når hun er vred. —

Man kunne jo også prøve på at regne et menneskes værdi ud i penge.

I kender den triste opgørelse af et menneskes værdi, der fremkommer, når man opløser kroppen i dens kemiske bestanddele: Kalk, fosfor, jern, og hvad man ellers er lavet af. Det indbringer ikke ret mange ører.

Jeg har hørt om en anden vemodig opgørelse af, hvad et menneske er værd. Vi var i skolekommissionen ude at se på lærere og stod ved færgestedet »Pinen og plagen« i Limfjordsområdet og ventede på en færge. En stedkendt mand kom hen og fortalte, at i gamle dage kunne det være en farlig overfart. Engang for mange år siden var en færge gået ned med sin last af kreaturer. Man opgjorde tabet således: »Der omkom 15 stude — og nogle bønder.« Prisen på bønder var åbenbart ikke sat særligt højt.

Jeg hørte engang en embedsmand sige ved indvielsen af et alderdomshjem, at det i grunden var smukt, at man i vore dage giver de gamle så gode forhold at leve under, uagtet de ikke længer gør en indsats i produktionen!

Ja, sådan kan man jo også bedømme et menneske: »Gør du en indsats i produktionen?« Hvilken produktion? Biler. Smørrebrød. Digte eller filosofi? Hvad med de svage, de gamle, de handicappede, de retarderede? Har de ingen ret til at leve? Skal de tige nådensbrød hos de »producerende«?

Jeg har hørt sige om en mand: »Han er en million værd!« Ja, jeg har set små bange mænd iføre sig en tegnebog

som var det en skudsikker vest eller sætte sig i et dollargrin, som var det en panservogn, der skulle afstive deres selvfølelse og angive deres værdi blandt mennesker.

Er den da ikke til at skyde igennem? Jo med det spørgsmål, et digt af Nis Petersen: »Elsker du mennesket?« Så er han måske gennemhullet.

Jeg kender andre, der var dygtige og heldige, mennesker, der fik mange penge mellem hænderne. De var ulykkelige, om de skulle bedømmes efter deres penge. Før de satte en ære i, at pengene kom i tjeneste for mennesker.

Der må være en anden måde at bedømme menneskets værdi på end i penge. —

Ja, det er der. Mange finder deres værdi ved sammenligning med andre. Deraf flyder megen mindreværdsfølelse og meget hovmod.

Læger kan fortælle, at de har mange patienter i konsultationsstuen, mennesker, der er syge, blot fordi de ikke har råd til bil, pels eller rejse til Mallorca, sådan som naboen. Kvinder kan blive helt syge i sindet ved tanken om, at de ikke har samme brystvidde som Brigitte Bardot.

Den almindelige sammenligningssyge er blevet en folkesygdom. Reklamen udnytter kynisk denne svaghed hos mennesket. »9 af 10 bruger denne sæbe«. Der menes: Du vil da vel ikke gå rundt som en ildelugtende undtagelse fra denne gode regel.

»Flere og flere køber denne vare«. Underforstået: »Ingen særlinge her«. Det moderne samfund har brug for konforme og uselvstændige mennesker,

der skal gennes sammen i store flokke med et større og større forbrug, og hvis smag er standardiseret og let at beregne og let at dirigere.

Der er mægtige kræfter i gang, der vil gøre os alle til det upersonlige »Man«, der gør det samme som de andre, fordi de andre gør det. Det må jo så være det rigtige, mener man.

Man har ikke anden målestok end sammenligning med de andre. Man er blevet et siv, der svajer med de andre i blæsten.

Man har sine statussymboler, de persiske tæpper, sine spirituosa eller hvad det nu er. At sætte sine penge f. eks. i U-landshjælp — latterlige tanke. Det er der jo ingen, der beundrer. Men har man en gammel kinesisk vase, så andre kan blive misundelige —!

Det var den mulighed at finde sin værdi ved sammenligning med tilfældige mennesker.

Der er endnu en værdimåler tilbage, der fortjener omtale. Den angiver, om man opfylder sin bestemmelse som menneske.

Hvad livets mening er, hvad mennesket er her for, er en tros-sag, et valg med valgets risiko.

Men Søren Kierkegaard beholder nu ret, når han siger: »Aldrig vil slægten som nu så dybt komme til at sande, at den og hver enkelt i den trænger til, at noget står og skal stå ubetinget fast.

Lad slægten og hver enkelt i den forsøge at bestå uden det ubetingede, — selv de største begivenheder og det mest anstrengende liv er dog hvirvel eller som det at sy uden at fæste ende.«

Hvis vi nu vælger, at menneskets bestemmelse er kærlighed, kærlighed til sit medmenneske, — så er det altså det ubetingede, det, vi skal vurderes efter.

Hvordan ser det så ud med vor værdi? Hvad er vi så værd? Ikke ret meget. Filosofen Immanuel Kant har sagt: »Der er noget i vore bedste venners ulykke, der ikke er ubehageligt for os.« Pascal skal have sagt noget lignende: »Selv i din bedste vens ulykke er der for dig stænk af lykke.«

Moderne filosofi og litteratur kalder dette forhold for »fremmedgørelsen«. Mennesker er blevet fremmede overfor hinanden. Det viser det lille ondskabsfulde eksempel om din bedste vens og venindes ulykke, der gør dig en lille smule lykkelig.

Tove Ditlevsen skildrer fremmedfølelsen i digtet: »Ensomme menneske«. »Du søger din elskedes øjne. Men ingen ved, hvad der skete. Og ingen har gjort dig fortræd. Kun er der et menneske hos dig, som ikke kommer dig ved.« To nærtstående mennesker bliver fremmede overfor hinanden.

Og mennesket er blevet fremmed overfor sig selv, kan ikke acceptere sig selv, tør ikke være sig selv.

Ofte gør man, hvad man ikke vil, så man bagefter tænker: »Hvordan kunne jeg —?« Som om en dæmon havde besat mig.

Hvoraf kommer det? Deraf at mennesket er blevet fremmed overfor sin bestemmelse, sit ærinde i livet.

Det ville være forkert, om jeg ikke i aften nævnte den kristne løsning på dette dilemma. Den lyder sådan: »Du er accepteret. Der er sagt god for dig!«

Den ukendte magt, der gav dig livet, har kastet masken i menneskesønnen, manden fra Nazareth. Og han godtager dig, som du er.

Livet har brug for dig, hvad så end andre siger og mener, og hvad du end selv mener, ja selv i de dage, da du har mest lyst til at spytte på dig selv.

Sådan en kærlighedserklæring fra livet selv og dets ophav kan udløse en taknemmelighed for livets gave. Nu kan man holde sig selv ud. Deraf følger, at man også kan godtage andre. Vi er jo een familie. Vi er hinandens skæbne.

Denne lodrette dimension må med ind i bedømmelsen af, hvad et menneske er værd. Ellers er livet bare en sandkasseleg. Og kærligheden en hobby, tidsfordriv.

Hvad om det er det, vi er her for — at holde af mennesket?

Kirken på den anden side af Fratergaarden, hvor vi lige har hørt så smuk og lødig en koncert, blev bygget for at dette måtte blive sagt til hver ny generation: »Her er et fristed, det eneste sted, hvor det lyder ubetinget: »Du er accepteret. Livet har brug for dig, hvad så end andre mener. Du er noget værd.«

I kirken kunne »Lystfiskeren« og det fine borgerskab fra Sorø sidde i hus sammen. Det var også det eneste sted, de kunne mødes.

Måtte der blive adskillige teologer i det nye studenterhold. Vi savner mandskab, mennesker, der får den opgave betroet at sige: Der er noget ubetinget til, det vi er her for — at elske mennesket.

Jeg kan godt forstå den moderne

kunst, der skriger det ud, at livet er absurd og uden mening. Sådan ser det unægtelig ud, set fra een side. Det har to verdenskrige grundigt belært os om.

Men måske er der også den mulighed, at livet er en kostbar gave, en uformet granitblok, som vi skal forme til et kunstværk.

Der er den mulighed, at vi er her for: med en paradoxal humanisme at finde livets mening i at få andre til at takke for, at de er til — og derved trodse det absurde ved livet og døden.

Det er i al fald ganske sikkert, at der er mere end eet menneske, der har brug for, at du den enkelte kan lide mennesker og vil anvende dine evner og kræfter på, at dette menneske kan rejse sig op af sit livs ruiner som Phønixfuglen af sin aske.

Til lykke med studiet og med arbejdet i de kommende år.

Gid I må finde, at livet er værdt at leve, og mennesket værdt at leve for.

Og lad os så gå nedenunder og gøre, som de gjorde i lignelsen, da fedekalven var slagtet: »— og de begyndte at være lystige«.

Soransk Samfunds årsfest

den 15. oktober 1966

Fin fest — fine taler.

Den 15. oktober begyndte oktoberferien, og da skolen derfor var tom for elever, kunne Soransk Samfund for 3. gang, takket være rektor Østergaards velvilje, mødes til årsfest på det minderige sted; tilslutningen var overvældende; 307 spisende gæster kunne man rumme, resten måtte søge deres føde i byen og bagefter slutte sig til.

Kl. 17⁴⁵ flokkedes en forventningsfuld skare uden for Absalons skønne kirkehus; alt var lukket og slukket; som adelen foran Sigbrits port ventede man tålmodigt, men snart åbnede rektors Sesam kirken, og man strømmede ind.

Kort efter lød skønne toneværker gennem rummet, fremført af organisten *Knud Vads* (s. '55) mesterhænder. En særlig fortrinlig pibe hedder BBB, og også her markeredes kvaliteten af tre B'er: Buxtehude, Bach og Bay, hvoraf den sidste dog knap kan måle sig med de to første, men som alligevel altid rører sindet ved sin Konfirmationskantate, der har evig affektionsværdi for enhver sora-ner.

Kl. 18⁴⁵ bød rektor *Østergaard* (s. '29) velkommen i festsalen: Hvor der er hjerterum, er der også husrum; man måtte tage ulemperne med, og rektor ønskede en god og værdig fest. Samfundets formand, *A. Kann Rasmussen*, hilste samtlige fremmødte, særlig gæsterne, jubilarerne og de unge, velkommen med en tak til rektor, Akademiet, skolens funktionærer og pastor Honoré (for tilladelsen til at benytte kirken). Formanden introducerede rustaleren, biskop *Thyge Kragh* (s. '28), ved at fortælle, at siden 1683 havde ingen sora-ner været biskop — dette tomrum (jubel), nej, interval på 281 år er udfyldt, idet Thyge Kragh 1964 blev biskop over Haderslev stift. Biskoppens tale blev en oplevelse, båret som den var af alvor, humor og forståelse (læs den foran i bladet); den festklædte forsamling reagerede med et fortjent bifald, og Kann takkede hjerteligt både biskop og organist.

Nu trængte man til at tilfredsstille legemets krav; det foregik ved en spising i spisesalen og de dertil stødende lokaler. Som sædvanlig lagde man bund med oksefilet plus tiltalende kold kartoffelsalat og sluttede af med en pompøs osteinretning, alt garneret med floder af rødvin.

Ledelsen af det oratoriske forestodes »med venlig myndighed« af næstformanden *Svend Clausen*; kategorisk erklærede han, at ordet ikke var frit — og i det hele taget burde man rette sig efter anvisningen på Samfundets dirigentklokke; dér anføres Jobs bog, kap. 13: »Gid I vilde tie!«

Første officielle taler var rektor *Østergaard*: Sorø er bekendt for at skabe traditioner i løbet af kort tid — årsfesten her er blevet en tradition. Jeg hilser jubilarerne. I blev studenter i krigens tid (1916). Hvi kommer I hid, drenge, hvorfor drager Sorø? spurgte rektor Bohn engang. Der svarede: »Liflig, liflig, er vor ungdoms vår.« En anden udtalelse bærer præg af, at man var optaget af fremtiden: »Sig mig, forklar mig, hvad det dog betød, at Ungdommen stedse på Fremtiden håber« — og der sluttes (hvad rektor fandt ubehageligt): »Mens aldrende Folk som forblindede Tåber på Fremtiden grunder, ad Fortiden ler.« (Indlæg fra 1892 i Baldurs jubilæumsskrift). Jeg tror, at jubilarerne i dag føler: »Bryttet fyldes år for år rigere af livets toner.« Skolen takker for venlige tanker og mødet med de gamle; selv om livet synker, selv om man ældes, udfolder livets vej sig. Jubilarerne leve!

For de 15 jubilarer (studenter og realister) talte dir., grosserer *F. C. Steen-*

buch (s. '16): En stor tak til rektor for hans smukke ord og hans medhjælp ved festen. Vi befinder os i en mindernes hal; med vemod mindes vi bortgangne kammerater (Sig. Langberg, Hans Kirk, Ebbe Hamerik), og af lærerne Holten, hvis gennemgang af Iliaden indeholdt en fin etik. — Vi fik at vide, at vi ved at gå på Sorø var en begunstiget klasse; hernede var alt historie, fra munkene og møllediget til Steenbuch og Herman Bang, historien er en stor værdi. Tradition og sammenhold betød meget; træffer man en soraner, lukkes straks en dør op. Vilh. Andersen har en gang sagt: Alt hvad I har lært her, glemmer I, men tilbage bliver det, man kalder dannelse. Med en hilsen til de gl. lærere udbragtes et leve for skolen.

Tandlæge *Børge Minor Andersen* (s. '30) overrakte som gave til skolen Websters store amerikanske ordbog, mindedes dr. Poul Helms og lod påny skolen leve.

Pastor *Paul Honoré*: Det er en alvorlig sag en aften, hvor man fejrer et oprindeligt mandssamfund som Akademia Sorana, at skulle forsøge en tale for damerne.

For med det samme at gøre ret og skel overfor fortiden har jeg skyndt mig at få fat på et citat af en ildsprudende munk, Jacob Spenger, fra 1487. Han siger i sin bog »Heksehammeren«: »Hvad er kvinden andet end en ødelægger af venskabet, en uundgåelig straf, en nødvendig ulykke, en naturlig fristelse, et attråværdigt onde, en fare for husfreden, et tillokkende skadedyr, et verdensonde overmalet med smukke farver.«

Jeg synes virkelig, det er en perle indenfor den klare tales kunst.

Reformationens folk var heller ikke

mundlamme, men som godt var, tog ordene en noget anden retning. Biskop Peder Palladius formaner ægtefolk således:

Du dannequinde skal stille dit hjerte, mund og gjerninger derhen, at du skulle langt heller være død og ligge udi denne kierkegård, end du skulle fortørne din husbond med et ord af vitterlig modvilje, så langt skal det være fra, at du står hannem udi næsen som sennep eller være ham uhørig og ulydig, det gør ingen dannequinde.

Og du dannemand, lige tvært om igen, hav dig udi dit hus med din fattige hustru som med et skrøbeligt kar, om hun kan ikke aldeles være efter din vilje, som du gerne ville, at du skalt ikke straks være en løve eller en djævel udi dit hus med hug og stik.

Her begynder de før tiden meget diskuterede kønsroller at blive fordelt med praktisk livskunst. Og den gamle biskop griber fast om grimme nælder, hvor han ser dem. Han tordner, at halvdelen af, hvad manden ejer, hører hustruen til. »Nu vil jeg spørge dig ad, med hvad god samvittighed kan du eller tør du sidde i ølkonens hus i købstaden eller på landsbyen og slemme og demme og slå så meget udi din hals, med forlov at sige, at din fattige hustru og børn skal sidde hjemme og drikke valle og vand for det? Du er en tyv for Gud i himmelen. Dersom du (endelig) vil gøre ølkonen rig, da kan du tage en bimpel eller flaske med dig. Før det så hjem til din hustru og børn. Hvem kan du ja udi hele verden (få) du hellere bør drikke med end din hustru og børn. Drikker du en broderdrik, da und dem en søsterdrik i Jesu navn, så haver du dit hovede helt, så er dine heste ikke løbet løbsk med din vogn, så er arme og ben ikke sønder på dig, så skal du ikke lede dine heste og din vogn op på ubehagelig måde næste dag, så kan du gå udi din seng, når som du haver fanget en skål øl over din tørst.«

Se, det er praktiske bispeord. Det, Peder Palladius på sin barske og kar-seke måde langt forud for sin tid for-søger at sige, er jo, at mand og kvinde skal behandle hinanden som menne-sker.

Mange har i fortrøstning til, at det var dem, der leverede ribbenet ved kvindens skabelse, slået sig til ro med en maskulin overlegenhed og glemte, at der forud for denne beretning står en anden, hvor det hedder: Så skabte Gud mennesket i sin skikkelse, efter Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han det. — Altså mand og kvinde er begge i lige grad med til at virkeliggøre det menneskelige, og det er den linie, der fortsættes i det nye testamente af mesteren.

Nå, teologen skal ikke fortabe sig, selvom teologi er en herlig ting; men lad mig slutte med at citere en gam-mel jødisk skriftlærd, Jochanan ben Zakkai, der trods det, han levede i så udpræget et mandssamfund, om sin kone sagde: »Mine øjnes lys.« — En skål for mine øjnes lys!

Efter denne med jubel modtagne mestertale, talte en rus, *Jan Martens*, meget fornøjeligt og udbragte fra de unge et leve for Soransk Samfund.

Hilst med klapsalver tog derpå lek-tor *Nordahl Svendsen* ordet: Som di-mittent fra i år (lektoren har i år ta-get sin afsked) fremdrog han med tak gode minder fra Soransk Samfund (Storturene til Sorø med den pompøse modtagelse på banegården, og gl. so-raneres besøg på fysiklokalerne). Han gjorde sig til talsmand for samtlige gæster og fortalte et matematisk-fy-sisk eventyr: Der var engang en stor pyramide. I dens top boede nogle me-get fine personer, der hed æresmed-lemmer. Lidt længere nede boede også nogle fine personer, for kort tid siden af Mackeprang omtalt som gamle nis-ser. I pyramidens midte boede de, der havde fået eksaminer og befandt sig godt i tilværelsen. I dens bund, hvor der

er mest plads, opholdt alle de unge, der endnu studerer, sig, i dens tyngde-punkt sad en meget fornuftig besty-relse, der grundede længe over det mærkelige forhold: at de unge skulle bære de ældre. Men man kunne jo ikke vende pyramiden, for så ville den vælte. Pyramiden kan derfor erstattes af en kugle. Hvert enkelt element i kuglen er ens derved, at det skal være en gl. soraner; alle er lige, men hver har sit særpræg. Enhver gl. soraner bør være medlem af kuglen. Lad os derfor rejse os og hylde kuglen ved et leve for Soransk Samfund!

A. *Kann Rasmussen* takkede alle, der på Akademiet havde medvirket til at muliggøre festen, blandt dem økono-miinspektør Kaad, som han bad lade takken gå videre til hver enkelt; alle fik deres tak, hvorefter formanden spe-cielt henvendte sig til lektor *Nordahl Svendsen*:

Da De ved translokationen i sommer trådte tilbage efter mange års virke, sagde De: »Jeg træder nu ind i de gamle soraneres række;« videre sagde De, at det er godt, der er noget, der hedder Soransk Samfund, og De endte med at udbringe et leve for Soransk Samfund, som De også i aften i Deres smukke tale har fremhævet.

Denne Deres interesse for Soransk Samfund er vi meget taknemmelige for, og vi gamle soranere betragter det som en af vore væsentligste opgaver at vedligeholde og opbygge et godt og hjerteligt forhold til skolen og alle dens lærere. Derfor glæder det os spe-cielt, når en lærer ved afgang fra sko-len betragter sig som gammel soraner, og vi vil bede Dem modtage og bære Soranernålen i guld. For mange år si-den blev der lavet nogle specielle So-ranernåle, der blev givet til jubilarer og andre, der havde udmærket sig særligt. Disse nåle laves ikke mere, men enkelte af dem er kommet tilbage til Soransk Samfund. En af disse har tilhørt en gammel soraner, der, hvis

blot han havde levet nogle få måneder længere, havde kunnet fejre sit 75 års jubilæum som student; det er K. K. Larsen (s. '1891), der gennem mange år har levet et stille liv i Gentofte som pastor emeritus. Denne nål, vi vil bede Dem bære, og vi håber, at De må få mange lykkelige år som gammel soraner.

Nordahl Svendsen takkede rørt for den. Så nød man kaffen, senere forskellige drinks, derunder af den gode gave, 300 flasker øl, skænket af Faxe Bryggeri A/S (hvis direktør og salgschef begge er soranere), mens dansen gik så let gennem festsalen.

Denne fest var endnu bedre end de to forud, og det siger ikke så lidt. Alt var tip top.

Poul Schjærff.

Jubelcricketkampen

Søndag den 9. oktober, hvor Store Plads var rammen om jubilæumskampen mellem et hold af soranere og et udvalgt dansk hold under ledelse af cricketforbundets formand, blev en strålende oplevelse både figurligt og billedligt.

Det øsede ned i spande. Regnvejret hindrede kampen i at begynde før kl. 14 og gav de dårligst tænkelige konditioner for de prægtige mandskaber i deres blændende hvide cricketdragter. Samtlige aktører var dog fast besluttet på, at der skulle spilles på Store Plads, selv om himmel og jord stod i eet, og at der skulle vises cricket af klasse i det mulige omfang. Og de gode viljer sejrede og beviste, at den ædle cricketsports esprit hverken lader sig slukke af regn eller drukne i mudder.

Der blev kun tid til at spille 3 timer ialt, og naturligvis kunne de mange tilskuere ikke få et retfærdigt billede af styrkeforholdet på denne korte tid og under disse betingelser. Gæsterne

vandt en beskeden sejr efter et aggressivt og fornøjeligt spil fra begge sider.

På »The presidents XI«, der gik først til pindene, frydede man sig især over smukt og stilrent spil ved gærdet — ikke mindst *Leo Clasen* (B 1913, Odense) og *Jørgen Morild* (Arhus) imponerede ved at angribe kastningen og skabe flugt over feltet. På kastesiden hos gæsterne brillerede *Egon Jensen* (B 1909, Odense), *Carl Larsen* (AB) og superveteranen *Eskild Larsen* (Chang, Ålborg). Man havde undt *Axel Morild* — det største danske cricketnavn i den nuværende generation — den triumf at sende bolden over ridehuset, men Vorherre sørgede for, at denne bedrift blev forbeholdt en soraner alene. Mens læseren gætter på, hvem denne udvalgte mon var, skal kort nævnes de øvrige spillere på gæsteholdet med en understregning af, at det for alles vedkommende var en ublandet fornøjelse at se dem i aktion og være sammen med dem til kampens forspil, mellemspil og efterspil: *Kurt Nielsen* (DCF's formand, Ålborg — mangeårig spiller fra Frem, København), *Carlo Ryhøj* og *Poul Talbro* (begge fra AB), *Pr. Michaelsen* (KB) — han var substitut for de to store navne fra KB *Pockendahl* og *Eigil Nielsen*, der var gået i stykker under den hårde træning forud for kampen — den fremragende keeper *Svend Eliassen* (Horsens), *Helge Hansen* (Sorø C. C. af 1931) og venstrehåndskasteren *Torben Andersen* (1909, Odense).

Imod disse kæmper fra det ganske land stillede soranersiden med et hold, hvoraf den ældste, *J. L. Warrer* — endnu i sæsonen 1966 aktiv turneringscricketspiller — var af årgang 1907 og de to yngste *Kim Schaumann* og *Jan Stubbe Østergaard* endnu går i III G og derfor formentlig bliver at henregne til årgangen 1967. Alle 3 klarede sig godt, og en særlig glæde var det at se de to sidstnævnte vise fremragende markspil og udpræget talent for spillet

i øvrigt. I årgangsortorden rådede soranernes anfører *Aage Krebs* (1932) — et af AB's og Danmarks bedste gærder i hans stormagtsdage — over følgende: *H. C. Bjødstrup Jensen* fra 1929 (solid AB-spiller), *Louis Bronée* fra 1903 (dansk crickets bedste spinnbowler i de første 100 år), *Per Martens* fra 1934 (vel nok tilsvarende landets hurtigste fast-bowler), allrounderen *S. O. Petersen* fra 1939 (både i AB og og senere »Sorannerne« berygtet for sin indædte fightervilje), den effektive gærdespiller og reserve-wicketkeeper *S. T. Nørgård* fra 1944, *Jørgen Arnsbjerg* fra 1946 (sammen med Rudi Panduro den yngre soranergenerations mest stilrene og elegante gærdespiller), *John Kjær Jørgensen* fra 1949 — hitteren af guds nåde, der var taget på holdet for at slå ridehustavere, og som reddede jubelkampen ved ene af alle spillere to gange at sende bolden over ridehuset til alt folkets begejstring og befrielse, den landet over (og særligt i Horsens) frygtede legspinn-bowler *Hans Rasmusen* (kasteanalyse i 1. division: 629 gærder for gennemsnitligt 10,1 points) og endelig gærde- og kastetalentet *Jørgen Hansen* fra 1958, der åndede lettet op ved holdkammeratens ridehustavere, fordi det ellers havde været hans pligt frem for nogen at redde holdets ansigt på dette felt.

Den opmærksomme læser vil have talt sig til, at der var 13 spillere på gæsteholdet og 14 på hjemmeholdet. For en ordens skyld bør det derfor understreges, at nok var alle i funktion, men ikke på een gang.

Arrangementet omkring kampen på Store Plads var perfekt. Banen blev ustandseligt »drænet« af elever med gummistøvler, skovle og spader, og de sarte lærerboliger mod Akademihaven var skærmet af store net tværs over hele pladsen. God var også ideen med til publikum at uddele en oversigt over de to holds mange koryfæer, og som det yderste eksempel på den omhu, der var

lagt i forberedelserne, må nævnes aftalen mellem skolen og kirken om at flytte de kirkelige handlinger til de for cricketspillets afvikling bedst passende tidspunkter.

Når endelig nævnes, at dommerhvervet på sædvanlig myndig måde blev fejlfrit bestridt af skovrider *Fritz Lorenzen* (1907) og *John Houlberg* (1939), er det vist på tide, at referatet bevæger sig indendørs og forsøger at gengive hovedpunkterne af dagens begivenheder før, under og efter slaget.

Traditionen tro startede dagen med en let frokost på skolen kl. 10 for spillerne og de honoratiorens — her skal særlig nævnes Soransk Samfunds høje formand og cricketklubbens »Soraner-veteraner« — som skolen så gæstfrit havde indbudt til at overvære festlighederne. Dette formøde sluttede sig smukt til sine mange forgængere af samme slags og blev særdeles hyggeligt. Rektor *Arne Østergaard*, lektor *Sven Ranvig* og cricketforbundets formand, direktør *Kurt Nielsen*, blev udstyret med cricketklubbens soranerslips, *Otto Mackeprang* holdt sin første store tale (ingen glemmer beskrivelsen af hans skuffelse over at gribe i sin egen barm), og i øvrigt udvekslede anførere, spillere og dommere de sædvanlige respektløse informationer, der hører sig til, hvis holdene skal sættes rigtigt op mod hinanden inden udmarchen til arenaen.

Under middagen på skolen — vi fyldte godt op blandt drengene i spisesalen — bragte *Kurt Nielsen* (der desværre måtte rejse fra Sorø sent på eftermiddagen) en hilsen fra Dansk Cricket Forbund og overrakte en check på 500 kr. til indkøb af rekvisitter (AXEL har det...).

Eftermiddagsthean var arrangeret hyggeligt og praktisk i Heises hus og gav spillere og dommere en kærkommen chance til optøning af de blåfrosne legemsdele.

Efter spredte, kortvarige separatmø-

der rundt omkring i byen uden for Klosterporten (Fr. VII, Postgården o.s.v.) samledes alle til aftenbordet på skolen kl. 18,30.

Med de til denne lejlighed særligt indbudte gæster var vi vel omkring 60 til bords, og det blev en usædvanlig dejlig aften med megen talelyst og cricketsnak.

Efter rektor *Østergaards* velkomst lagde *Aage Krebs* for med soranerholdets tak for kampen, fulgt op af *Leo Clasen*, der i den fraværende Kurt Niensens sted overrakte rektor cricketforbundets banner og forbundets tak til Sorø Akademis skole for 100 års bidrag til cricketspillets trivsel i Danmark.

H. Hørby fra C. C. »Soranerne« så sig udnævnt til holdleder for soranersiden og forsøgte på dennes vegne at give udtryk for de bånd, der i særlig grad binder soranercricketpillere til skolen og til cricketkammeraterne ude omkring i landet. Til erindring om fortiden overrakte han på soranernes vegne rektor det boldtræ, som R. E. Brincker sidst har spillet med — i dagens anledning forsynet med navnene på de to holds spillere og en sølvplade forsynet med inskription — og bad om, at dette BRINCKERBAT måtte finde sin plads i Grønne Sal blandt skolens øvrige sportsinsignier. Med henblik på fremtiden overrakte gavebrev på en i England indkøbt instruktionsfilm til brug for skolens gymnastiklærere ved elevernes indføring i dette det ældste spil af alle.

Otto Mackeprang holdt påny en af sine uforlignelige med anekdoter spækket taler (refereres ikke af hensyn til senere fornyet anvendelse), og formanden for Sorø Cricketklub af 1931, *Harry Hansen*, talte om by og skole og forærede skoleholdet et dejligt boldtræ til fælles afbenyttelse.

Gymnasielærer *Worm* fortalte om sit første møde med cricketspillets — det var sket på en grønlandsk boplads langt nord for polarcirklen, hvor en

engländer organiserede spillet med en nescafédåse som bold, og rekvisitter forarbejdet af et hvalskelet! *Sv. Ranvig* talte for skovrider Lorenzen, og fhv. sparekassedirektør *Herluf Krog-Meyer* rundede af med en tale for fru rektor *Østergaard*.

Rektor *Arne Østergaard* sluttede symposiet med en tak til alle sider for dagen og de år, der havde ført frem til denne dag. Han fremhævede den gode og loyale vilje hos alle gymnastiklærere til at medvirke til cricketspillets overlevelse og vækst på skolen. Det var en helt rigtig tanke at knytte Brinckers navn til skolen og cricketspillets — ingen var mere værdig end han til at stå som symbolet for alt det gode, vi forbinder med ordet soranercricket.

Tage Perch-Nielsen næede at motivere en tak fra alle til alle og et leve for rektor, inden bordet hævdedes, og derefter begav vi os ud i tågen og hjem til minderne om en helt perfekt og storartet cricketdag i Sorø.

Må mange slægtled få lov at fortsætte, hvor vi andre slap den 9. oktober 1966.

-y.

Dødsfald

Arne Stenbæk.

* 17. maj 1918 — † 21. oktober 1966

Den 21. oktober døde skolepsykolog *Arne Stenbæk* på Skodsborg Sanatorium, 48 år gammel.

Arne Stenbæk stammede fra Vordingborg. Han blev klassisk-sproglig student fra Sorø Akademis Skole i 1937.

Efter studentereksamen vendte *Arne Stenbæk* tilbage til Vordingborg, hvor han gennemførte en læreruddannelse ved det derværende seminarium.

Herefter fik han ansættelse som lærer ved Mørchs Skole i Hillerød, men i 1948 kom han til Vognmandsmarkens Skole i København. Han ville til hoved-

staden, fordi der her var mulighed for videre uddannelse. Det blev psykologien, som tog ham fangen. Han søgte ind ved Københavns Universitet, og ved siden af sit daglige arbejde som lærer gennemførte han uddannelsen som skolepsykolog og fik embedseksamen i 1952.

Efter først at have arbejdet ved bl. a. Skolepsykologisk Kontor i København kom han i 1958 til Lyngby-Tårnbæks skolevæsen, hvor han havde nogle frugtbare arbejdsår. Specielt lå ham de retarderede børns problemer på sinde. Desuden foreligger fra hans hånd materialet til en læsebog for ordblinde, et materiale, som er så værdifuldt, at hans kolleger vil fuldføre arbejdet hermed.

De sidste 2-3 år var han mærket af en håbløs sygdom, men hans vilje til livet var ukuelig. Han var sidste gang i virksomhed i skolevæsenet en måned før sin død.

Han efterlader sig fire børn og hustruen, som var ham til hjælp og opmuntring gennem hele den lange og strenge sygdomsperiode.

Det glædede Arne Stenbæk som klassisk-sproglig student, at hans ældste søn valgte at læse til cand. mag. i græsk og latin.

Vi, der gik i skole med Arne, mindes ham som en stilfærdig, venlig og trofast kammerat.

Johannes Wolf. E. Joachim Hansen.

Fuldmægtig Hans Weimann Jensen

* 14. februar 1911 — † 20. oktober 1966

Fuldmægtig i overformyndieriet Hans Weimann Jensen, Ølsemagle pr. Køge, blev dræbt d. 20. okt. ved trafikulykke. Afdøde var født 14. 2. 11 i Åstrup, indkom på skolen 1927 og bestod klassisk sproglig stud. eksamen 1930.

Efter et par års juridisk studium ansat i overformyndieriet med speciale: modernisering af arbejdet ved ratio-

Til brug ved udarbejdelsen af det påtænkte værk over soraner-biografier vil Soransk Samfund meget gerne købe eller låne nogle eksemplarer af bogen »Sorane i tidsrummet 1900—1940«, udgivet 1941. Gamle Sorane, der vil hjælpe os, bedes henvende sig til A. Kann Rasmussens kontor, Falkoner Allé 7, tlf. FA 1191.

nalisering og mekanisering (bogholderi, databehandling).

Ved sin død var han medlem af sognerådet på bopælen.

Vor kammerat gik sine egne veje og lod sjældent høre fra sig. Af og til kunne man veksle ord med ham i Holmens Kanal på kontoret. Hans venlige smil og typisk fynske tonefald vil stedse klinge i mine øren.

Æret være hans minde.

Bj.

Sorø minder

Grammofonpladen, der blev annonceret i Soranerbladet nr. 8, august 1966, er nu optaget og under bearbejdelse. Den indeholder konfirmationskantaten, morgensange og sange fra overskæring og transllokation.

Pladen koster kr. 26,00, hvortil kommer emballerings- og forsendelsesudgifter, ca. kr. 3,00 for adresser i Danmark. Den kan endnu bestilles til levering inden jul ved henvendelse til A. Kann Rasmussens kontor, Falkoner Allé 7, tlf. FA 1191.

De 200 raske gamle soraneres Stipendium

Direktør J. L. Warrer har indtegnet sig som konsolidant i stipendiet, idet han har indleveret en obligation på kr. 200,-.

Eksemplet bør efterfølges.

Legater

Ansøgninger om legatportioner for nedennævnte under Soransk Samfund hørende legater.

Ansøgninger om de nedennævnte legater skal inden udgangen af december måned 1966 indsendes til direktør, cand. jur. *Svend Clausen, Nørre Sogade 25, København K.*, stiledet til Soransk Samfund med angivelse af, hvilket legat der søges.

1. *Fhv. Handelsskoleejer og -forstander Valdemar Petersens legat for unge mennesker, der er udgåede fra Sorø Akademis Skole med realeksamen.*
En eller to portioner er ledig for en soraner udgået med realeksamen. Fortrinsret har sønner af borgere i Sorø by eller landdistrikt samt sådanne, der går handelsvejen.
2. *Støttefondet for gamle Soraneres efterladte.*
En eller to portioner er ledig og kan søges af gamle soraneres efterladte. Fortrinsret har enker med børn.
3. *Mølleejer Frederik Jørgensen og hustrus legat.*
To portioner er ledige til uddeling, særlig i uddannelessøjemed, men iøvrigt også til gamle soraneres trængende enker.
4. *Forstkandidat Gustav Hoff-Hansens legat.*

Der er her ingen portioner ledige, idet legatet indtil videre oppebæres af en slægtning til legatstifteren.

5. *Ingebjørg og Poul Suhr-Henriksens legat.*

En eller to portioner er ledig til trængende gamle soranere eller til gamle soraneres uddannelse eller til sådanne formål, som skønnes af betydning for Sorø Akademis Skole eller Soransk Samfund.

6. *Soransk Samfunds 100-års jubilæumslegat.*

En eller to portioner er ledig og kan søges af nuværende eller tidligere elever eller lærere.

7. *Digteren, cand. jur. Aage Krarup Linds legat.*

En eller flere portioner af dette legat er ledig. Legatets formål er at bekoste eller yde tilskud til udgivelse af kvalificerede arbejder af kunstnerisk, videnskabelig eller praktisk art, som skyldes personer, der i mindst tre år har været elev på Sorø Akademis Skole eller som er eller gennem en årrække har været lærere ved skolen.

Det bemærkes, at ansøgninger om dette legat skal indsendes inden udgangen af januar 1967.

Svend Clausen.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i december:

1. *Sagfører Chr. Algreen Hansen (f. 1896), Assens.*

2. Landsdommer *N. V. Boeg* (f. 1881), Ceresvej 9, Kbhvn. V
2. Godsejer *Mogens Grüner* (f. 1891), Sæbygaard pr. Høng.
3. Læge *Ernst Joachim Hansen* (f. 1916), Gladsaxevej 135, Søborg.
5. Statsaut. skibsmægler *Jørgen Rødgaard Hansen* (f. 1916), Kystvejen 34, Kalundborg.
7. Civilingeniør *Helge Westenbæk Hansen* (f. 1916), Åbrinken 112, Virum.
8. Læge *Charles Arnold Skovgaard* (f. 1876), Kameliavej 11, Hellerup.
9. Cand. pharm., provisor *Aksel Edvard Rosen* (f. 1916), Birkevej 5, Odense.
10. *Erik Harry Bernhard Olsen* (f. 1886), på Sorø 1900—01.
16. Pastor emer. *Cort Ejnar Trap Engsig-Karup* (f. 1886), Slotsholmen, Skanderborg.
19. Sekretær, frk. *Ellen Rahlff* (f. 1896), Jagtvej 216, Kbhvn. Ø.
19. Ekspeditionssekretær *Inga Margrethe Rasmussen* (f. 1906), Raadhushusvej 7, Charlottenlund.
28. Blikkenslagermester *Axel Olsen* (f. 1891), Sorø.
29. *Erik Schønning Clausen*, H.D. (f. 1916), I. C. Lembrechts allé 11, Hvidovre.
30. Pens. postkontrollør *Karl Georg Brysting* (f. 1891), Overbysallé 21, Valby.
30. Pens. retsassessor *Harald Waarst* (f. 1896), Chr. Rhuus Vej 8, Sæby.
30. *Chr. Michael Winther* (f. 1906), r. '34.

På fødselsdagslisten finder vi også denne gang et af vore æresmedlemmer, landsdommer *N. V. Boeg* (s. '00). Ved siden af sit betydningsfulde juridiske virke, der har gjort ham internationalt berømt, har han fået tid til at gøre en værdifuld soransk indsats som formand for Soransk Samfund 1953-60. Her var

han en grundig og fornøjelig leder og blev derfor med fuld berettigelse æresmedlem ved samfundets 100 års jubilæum 1962.

I erindringsbogen »På Føniksfuglens vinger« 1960 kaster han et blik tilbage på sit brogede liv; om Sorøtiden meddeles kun lidt (rektor Hoff mindes med veneration; og et kammeratskab, der blev venskab for livet, omtales). Bogens titel kan muligvis tolkes derhen, at forfatteren, lige som den navnkundige fugl på ny opstod af asken, vel ikke altid har nået sine ønskers mål, men hver gang bagefter er steget opad — hvad hans livsline udviser. (Se om bogen Sor-Bl. 1960: 71 og 80).

En stor mængde stof (Kunstmuseet, noter) må desværre udgå til næste nr., da der ikke er plads til det.

Frokostreferatet

må desværre udskydes til næste nummer på grund af overvældende stofmængde.

Vi gør imidlertid medlemmerne opmærksom på, at næste soranerfrokost er torsdag d. 1. december.

Mød talrigt op!

REDAKTION:

Højagervej 67, Rungsted Kyst, lektor P. Schjærff. Tlf. 86 38 32 (ansvarshavende) og Algade 70, Vordingborg, overbibliotekar C. G. Elberling, Tlf. 511 (subs. 638).

EKSPEDITION:

Direktør N. E. Løgstrup, Hilda 337. Helgolandsgade 13, København V.

Fr. Palm Greisens bogtrykkeri, København.

MERKUR A/S

HERMODSGADE 14
ÆGIR 8888

*Kaffe og The
en gros*

FILTFABRIKEN
NORDEN ½

Lyngby Hovedg. 4, Lyngby
Dir. Peter de Neergaard

— det er
JAGUAR grej
der
bruges til
JAGT
og FISKERI

GULDMANN

TH. C. JENSEN
1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
(03) 63 03 58
Sorø

(03) 63 22 22
1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

HOTEL POSTGAARDEN, SORØ

— anset og velset

Se det hos de førende tapet- og farvehandlere
I landet over

Hovedkontor:

VESTERBROGADE 8 - VESTERPORT
KØBENHAVN V.

Telefon (01) 11 66 66

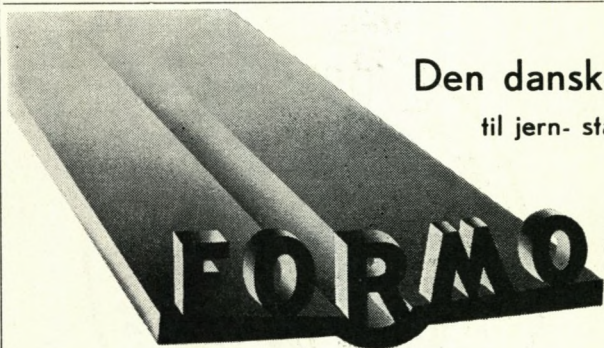
EMULSION A/S

non-ioniske emulgatorer til levnedsmiddelindustrier og tekniske formål

FABRIK OG LABOR
PALSGAARD
JUELSMINDE

SALGSKONTOR
RAADHUSPLADSEN 16
KØBENHAVN V

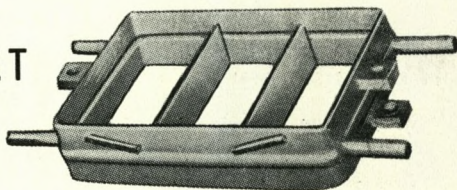
Den danske stålformkasse
til jern- stål- og metalstøberier

Leveres i størrelser
og udførelser
efter ønske

STAALKONTORET

Jægersborgsvej 64 . Kgs. Lyngby

Telefon (01) 88 26 22

**Kaina Rustolie - Kaina Vaabenolie - Kaina Loddefedt
Nova Slagloddepulver - Nova Svejsepulver**

De kendte Kaina- og Nova-Produkter
fra Vissinggaard Laboratorium anvendes paa Værksteder
Garager og Fabrikker ovealt i Danmark.

Forlang Kaina- og Nova-Produkter hos Deres Handlende.

VISSINGGAARD LABORATORIUM

Vissinggaard pr. Brædstrup . Telf. Brædstrup 414

HARALD QVIST

Advokat

Landsretssagfører
Mødeberettiget for Højesteret

Frederiksberggade 25
CE 3264 - MI 3364

Lrs. G. Tage Nielsens eff.

Guldhals
eksport
Silver
luksus-pilsner

luksusøl
til hverdagspris
HARBOE

**SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ**

TLF. *27 . POSTKONTO 7163

**NORDISK
KONSULTATION A/S**

Helgolandsgade 13

København V

Telefon HI 337

Direktør N. E. LØGSTRUP

BANKEN
for Sorø og Omegn

FILIAL AF
PRIVATBANKEN
I KJØBENHAVN A/S

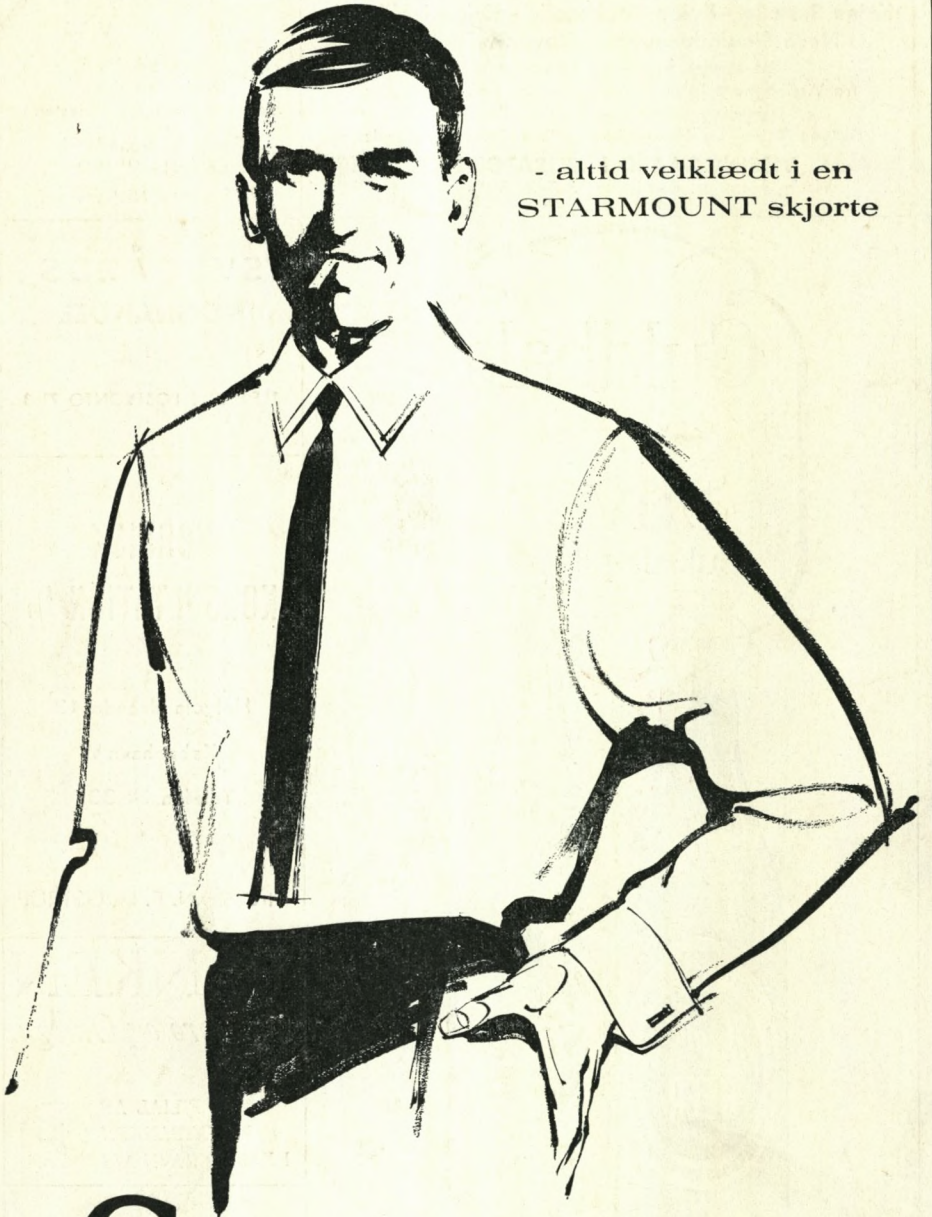

Mogens Krog-Meyer
Højesteretssagfører

Gothersgade 109, K.
Minerva 5800

HR FULDMÆGTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGADE 208-3 TV
79 KØBENHAVN V

- altid velklædt i en
STARMOUNT skjorte

STARMOUNT
ET VERDENNAVN